

Зграйка червонощоких від морозяки і швидкої гри хлопчаків, стукаючи ключками об кригу, літає на ковзанах по замерзлій товщі маленького ставка в кінці вулиці.

Узимку сотні таких озерець по всьому Вінніпегу перетворюються на хокейні арени. Тут хлопці впевненіше стоять на ковзанах, ніж на ногах. Щодня, закинувши шкільні книжки й ухопивши з гвіздка ковзани, вони летять на лід, аби застати короткий день і встигнути пограти в хокей. Канадійські зимові дні спалахують на кілька годин, і мляве сонце швидко котиться за сонні засніжені ліси.

Прив'язані мотузками аж під коліна ковзани викрешують із криги білі фонтанчики, схожі на маленькі крильця. Напхані у штани газети й сіно, що правлять ським-таким захистом від болючих ударів шайби, давно промокли й перетворилися на важелезні гирі. Але без них ніяк, бо замерзлий на кістку кінський кізяк, який і є шайбою, ох як боляче б'є по ногах!

На воротах стоїть міцний високий чорнявий хлопчина, швидкий і легкий, наче рись, і невідривно стежить за «шайбою». Він єдиний, чиї ноги захищені справжніми хокейними щитками, а руки — масивними шкіряними рукавицями.

Він — зірка. Він, Мітч¹ Савчук, — воротар шкільної хокейної команди! Хай би як навалювалися на його ворота усі гуртом суперники, хай би як товклися там, гублячи кашкети, забити Мітчеві ніхто не міг. Ну хоч плач!

Усі знали, що Мітч — майбутня зірка хокею. Ще кілька років — і його покличуть до юнацької ліги. До нього вже придивляються з місцевої команди. Час від часу на тренування у школу приходять якісь люди, сидять і уважно стежать за грою воротаря, щось собі записують. Тоді перекидаються кількома словами з тренером і йдуть геть.

Та мрія кожного канадського хлопчини — Національна хокейна ліга!² Там грають справжні титани, там найкрасивіший і водночас найжорстокіший хокей, там... Але все те буде колись...

Тепер Мітч повертається додому з ковзанки, утомлений, непереможений і щасливий. Поруч підстрибом біжить молодший брат, увесь час поправляючи трохи завеликого картуза, який налазить йому на очі. Малий захеканий від бігу й гордості за старшого. Ніяк не вгамовується:

— Ну, як?! Як ти її бачиш, ту шайбу? Як ти вгадуєш, куди вона летітиме?

Мітч усміхається, обіймає брата, нахиляється до нього й майже пошепки каже:

¹ Мітч — в Америці варіант імені Майкл (*Michael* — англ.).

² Національна хокейна ліга (НХЛ) — найсильніша світова хокейна ліга, в якій грають команди Північної Америки.

— Я мольфар, малий. Знаєш, хто це? Це той, хто вміє хмари розганяти, вітри втихомирювати та шайби зачакловувати. Я й тебе навчу. Як підростеш. Будуть і з тебе люди! Тільки нікому не кажи — це наш із тобою секрет.

Малий замовкає, укотре поправивши свого неслухняного картуза. Він не зовсім розуміє, хто ж такий мольфар, але відчуває, що він щойно став частиною якоїсь великої таємниці. Мітч усміхається сам до себе — от же ж гарно придумав! — і скоса поглядає на Тараса, або, як по-тутешньому його називають, Террі. Їм обом батьки дали українські імена — Микола й Тарас. Так їх охрещено в українській церкві у Вінніпезі. Тут багато українців, тисячі. Вони покинули свою землю, обжилися на чужині, проте залишилися українцями. Офіційно, у документах, хлопці записані вже на англійський манер: Мітч Савчук і Терренс Гордон Савчук. Та вдома вони — по-маминому тепло — Микольця й Тарасик...

Вони йдуть додому, де, напевно, на столі вже стоять дванадцять пісних страв. Мама казала повернутися до першої зірки. Сьогодні Святвечір. Тато вбере вишиванку, яку привіз з України та одягає на найбільші свята — на Великдень і сьогодні. Мама застелить вишиту скатертину, поставить на стіл серед обов'язкових різдвяних страв велику миску найбажанішого наїдку — коржів із маком і медом. Усі разом сядуть за стіл, запалять свічку, тато прочитає «Отче наш», подякує Богові за все, що приніс цей рік, і вечера буде такою благосною й теплою, що стане тепліше навіть горобцям на дереві за вікном.

Чарівна казка дитинства, у якій мрії справжніші за дійсність і всі живуть вічно, скінчиться, розіб'ється так страшно й назавжди, коли Тарасові виповниться десять. Одного дня Миколу забере біла машина з червоним хрестом на боці, і він ніколи більше не повернеться. Мама плакатиме, кричатиме й усе пориватиметься кудись іти. Тато обійматиме її й ховатиме від неї свої червоні від сліз очі.

А Тарас чекатиме на брата, бо ще довго, багато днів і тижнів, не віритиме, що більше його не побачить. Він лежатиме на Миколиному ліжку в їхній кімнаті, скрутившись і зіщулюючись, і плакатиме так, що спиратиме подих. Тоді приходитиме мама та лягатиме біля нього, обійнявши. І тільки її обійми приносять полегшення. Бодай тимчасове.

Потім він сердитиметься й лютуватиме на брата за те, що той покинув його. «Як ти міг? Як мені далі самому?» Згадуватиме, як Микола читав йому книжки, змінюючи голос і вимову для кожного героя, і було так смішно, що аж живіт болів від реготу. Як дозволив колись сісти за кермо татової машини. Тарас був іще таким малим, що не бачив, куди їхати, а Микола сидів поруч і казав: «Праворуч, ліворуч». Ніхто не грав так відчайдушно сміливо в хокей. Ніхто більше не знав їхньої таємниці про мольфара. Ніхто не був йому таким рідним, добрим і близьким... Відтоді — ніхто.

Мине багато місяців, коли Тарас уперше взує братові ковзани та одягне його захисні воротарські щитки. Того дня він вирішить — у пам'ять про найкращого брата у світі стати найкращим воротарем у світі.